

РЕШЕНИЕ

№ 11891

гр. София, 07.04.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 14.03.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова

ЧЛЕНОВЕ: Петя Стоилова

Анастасия Хитова

при участието на секретаря Богданка Гешева и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **1150** по описа за **2025** година докладвано от съдия Антоанета Аргирова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 - 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по жалба от Агенция „Пътна инфраструктура“ (АПИ) срещу Решение №5417 от 16.12.2024 г., постановено по административнонаказателно дело №20241110207359/ 2024 г. по описа на Софийския районен съд, с което СРС-НО, 10 - ти състав е отменил Електронен фиш (ЕФ) № [ЕГН] на АПИ, с който на „ПИМК“ ООД, с ЕИК[ЕИК], на основание чл. 187а, ал. 2, т. 3 във връзка с чл. 179, ал. 3б от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) е наложена имуществена санкция в размер на 2500 лв., за извършено нарушение на чл.102, ал.2 от ЗДвП.

В срока и по реда на чл.211, ал.1 от АПК, вр.чл.63в от ЗАНН, решението е оспорено от административнонаказващия орган (АНО), чрез процесуалния му представител-юрк. Д., с искане да бъде отменено и вместо него да бъде постанови друго, с което да се потвърди ЕФ.

Наведеното касационно основание е за нарушение на закон - чл.348, ал.1, т.1 от НПК, вр. чл.63в от ЗАНН. Твърди, че издаденият ЕФ е в съответствие със закона, тъй като нормата на чл.189ж от ЗДвП следва да се тълкува систематично, като се отчитат и другите текстове на ЗДвП, в които се съдържа регламентация на начина, по който следва да бъдат установявани нарушенията. На следващо място се сочи, че неправилно районният съд е приел, че административнонаказателното обвинение е неясно. Оспорват се изводите на районният съд, че основание за отмяна на електронния фиш е обстоятелството, че не е била приложена процедурата по чл. 2, § 7 от Регламент за изпълнение (ЕС) 2020/204 на Комисията от 28 ноември 2019 г. в тази връзка сочи, че за да бъде приложена процедурата по чл. 2, § 7 от Регламент за изпълнение (ЕС) 2020/204 следва в законодателството на съответната държава членка на ЕС е предвидена такава процедура. Към момента на извършване на нарушението в законодателството на Р. България не била предвидена процедура за информиране на ползвателите от доставчиците на ЕУЕПТ за недекларирана пътна такса.

В съдебно заседание пред АССГ, жалбоподателят не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

Ответникът по жалбата „ПИМК" ООД, с писмения отговор по жалбата и чрез процесуалния си представител в съдебно заседание аргументирано оспорва жалбата. Акцентира и върху постановеното в хода на производството Решение на СЕС от 21.11.2024 г. Заявява и искане за присъждане на разноски.

Участващият по делото прокурор от С. градска прокуратура дава заключение, че оспореното решение е валидно, допустимо и правилно, поради което следва да бъде оставено в сила.

Административен съд София-град, XII касационен състав като взе предвид релевираните с жалбата касационни основания по смисъла на чл.348 от НПК и тези, за които следи служебно на основание чл.218, ал.2 от АПК, намира за установено следното:

Жалбата е подадена от надлежна страна и в срока по чл.211, ал.1 АПК вр. с чл. 63в от ЗАНН, поради което е допустима.

Разгледана по същество е неоснователна.

За да постанови своето решение, СРС е установил от фактическа страна, че на

27.05.2021 г. в 07:16 часа пътно превозно средство товарен автомобил „И. АД 410Т“, с рег. [рег.номер на МПС] , с технически допустима маса 41000, брой оси 4, екологична категория Евро 6, в [община], се движил по път А-6, като при пътния участък на км. 50+427, с посока намаляващ километър, включен в обхвата на платената пътна мрежа, било установено, че посоченото по-горе ППС се е движило по него без да е заплатена дължимата пътна такса по чл. 10, ал. 1, т. 2 от Закона за пътищата. Нарушението е установено е устройство № 10182, представляващо елемент от електронната система за събиране на пътни такси по чл. 10, ал. 1 от ЗП. С оглед идентифициране субекта на отговорност, електронната система за събиране на пътни такси генерирала автоматично данни за собственици и притежатели на ППС, вследствие на което било установено, че собственик на заснетото превозно средство е дружеството "ПИМК" ООД, с ЕИК[ЕИК], със законен представител А. Й.. Поради това на юридическото лице бил съставен процесният ЕФ № [ЕГН] на АПИ за налагане на имуществена санкция за нарушение, установено от електронна система за събиране на пътни такси по чл. 10, ал. 1 от Закона за пътищата (ЗП), с който на "ПИМК" ООД, с ЕИК[ЕИК], на основание чл. 179, ал. 3б във вр. с чл. 187а, ал. 2, т. 3 вр. чл. 179, ал. 3б от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) е наложено административно наказание "имуществена санкция" в размер на 2500. 00 лв. за извършено нарушение на чл. 102, ал. 2 от ЗДвП.

За да отмени оспорения ЕФ, въззивната инстанция съд е обусловила изводи за допуснати съществени процесуални нарушения при издаването му. В тази връзка е посочила, че от словесното описание на нарушението не може да бъде установено дали в ЕФ е прието, че дружеството е извършило нарушение, изразяващо се в неплащане на дължимата тол такса или в неизпълнение на задълженията за установяване на изминатото разстояние, или няма закупена маршрутна карта. Позвала се и на обстоятелството, че в ЕФ не се съдържа информация за дължимия, но незаплатен размер на пътната такса, нито дори за тол сегмента, за който тя се дължи, неговата начална и крайна точка или дължина, а още по-малко пък за другите характеристики на пътя, заложи като критерии за определяне на дължимата пътна такса в посочената разпоредба на ЗП. Приел е, че е нарушен и редът за санкциониране на нарушителя. Позвал се е на чл. 189ж, ал. 1 от ЗДвП, в който не е предвидена

възможност да се издава ЕФ за нарушения от категорията на посоченото- по чл. 179, ал. 3б от ЗДвП, а единствено за такива по чл. 179, ал. 3 от ЗДвП, които са различни като предмет и субект на деянието. Приел е, че не са спазени изискванията на чл.2, § 7 от Регламент за изпълнение (ЕС) 2020/204 на Комисията от 28 ноември 2019 г. относно подробните задължения на доставчиците на Европейската услуга за електронно пътно таксуване, минималното съдържание на заявлението за област на Европейската услуга за електронно пътно таксуване, електронните интерфейси, изискванията за съставните елементи на оперативната съвместимост и за отмяна на Решение 2009/750/ЕО.

Решението е правилно.

Към датата на твърдяното нарушение в разпоредбата на чл.189ж, ал.1 от ЗДвП е предвидена възможност за издаване на ЕФ само и единствено за нарушения на чл.179, ал.3 от ЗДвП, но не и за нарушения по чл.179, ал.3б от ЗДвП, поради което издаденият ЕФ е подлежал на отмяна само на това основание. Безспорно е, че новата редакция на разпоредбата на чл. 189ж, ал. 1 ЗДвП е допълнена, като вече се предвижда, че „при нарушение по чл. 179, ал. 3 - 3б, установено и заснето от електронната система по чл. 167а, ал. 3, може да се издава електронен фиш в отсъствието на контролен орган и на нарушител за налагане на глоба или имуществена санкция в размер, определен за съответното нарушение“. Изменението е влязло в сила от 13.02.2024 г. (ДВ бр. 13 от 2024 г.), което означава, че за нарушения като процесното, извършени преди тази дата, не съществува възможност за издаването на ЕФ.

Следвало е нарушението да бъде санкционирано по общия ред чрез съставяне на АУАН и издаване на НП. Съгласно разпоредбата на чл.189е, ал.1 и ал.2 от ЗДвП актовете за установяване на административни нарушения по чл.179, ал. 3 - 3в се съставят от длъжностните лица на службите за контрол по чл. 165, чл. 167, ал. 3 - 3б и чл. 167а съобразно тяхната компетентност (ал. 1), като при установяване на нарушение по чл. 179, ал. 3 - 3б преди съставяне на акт за установяване на административно нарушение, контролните органи уведомяват нарушителя за възможността да заплати таксата по чл. 10, ал. 2 от Закона за пътищата. Когато актът за установяване на нарушението се съставя в отсъствие на нарушителя, възможността за заплащане на тази такса се предоставя с връчването на акта (ал. 2).

Възможност за съставяне на ЕФ е недопустимо да се извлича и от разпоредбата на чл. 167а, ал. 4 от ЗДвП, където е уредено изграждането и поддържането от АПИ на информационна система, в която се издават и съхраняват докладите по ал. 3 и електронните фишове за нарушения по чл. 179, ал. 3 – 3в. Същото важи и за разпоредбата на чл. 187а, ал. 4 от ЗДвП, съгласно която вписаният собственик, съответно ползвател, се освобождава от административнонаказателна отговорност по ал.1 и 2 във връзка с административни нарушения по чл.179, ал. 3 – 3б, ако в срок от 7 дни от връчването на акта за установяване на административно нарушение или ЕФ представи декларация, в която посочи данни за лицето, което е извършило нарушението и копие от свидетелството му за управление на МПС. Нормата на чл.187а, ал.4 от ЗДвП не предвижда изрично издаването на ЕФ за нарушение по чл.179, ал.3б от ЗДП. Тя разглежда възможността за освобождаване от административнонаказателна отговорност за нарушения по чл.179, ал.3 – 3б, за които са издадени ЕФ или са съставени АУАН, без да се конкретизира ЕФ и АУАН за кое от нарушенията се отнасят.

Липсата на изрична законова разпоредба, предвиждаща възможност за съставяне на ЕФ за нарушение по чл.179, ал.3б от ЗДвП изключва възможността за съставяне на ЕФ за този вид административни нарушения. Като е издал процесния ЕФ, АНО е допуснал съществено нарушение на процесуалните правила, което е самостоятелно основание за отмяна.

Допълнително следва да се посочи следното:

АССГ съобразява и задължителните за националните юрисдикции тълкувателни разяснения по правилното приложение на правото на ЕС, дадени с решението по дело C-61/23 на СЕС, че член 9а от Директива 1999/62/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 17 юни 1999 година относно заплащането на такси от тежкотоварни автомобили за използване на определени инфраструктури, изменена с Директива 2011/76/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 27 септември 2011 г., трябва да се тълкува в смисъл, че посоченото в него изискване за съразмерност не допуска система от наказания, която предвижда налагане на глоба или имуществена санкция с фиксиран размер за всички нарушения на правилата относно задължението за предварително заплащане на таксата за ползване на пътната инфраструктура,

независимо от характера и тежестта им, включително когато тази система предвижда възможността за освобождаване от административнонаказателна отговорност чрез заплащане на „компенсаторна такса“ с фиксиран размер.

В тази връзка АССГ споделя мнението, че решението по дело С-61/23 на СЕС не обуславя автоматично отмяна на ЕФ, а е дължима преценка на характера и тежестта на конкретното нарушение през призмата на фиксираната санкция в размер на 2500 лева. За да е възможна същата, нарушението следва да е описано в необходимата конкретика- да е посочен дължимият, но незаплатен размер на пътната такса или поне тол сегмента, за който тя се дължи, неговата начална и крайна точка или дължина, другите характеристики на пътя, заложиени като критерии за определяне на дължимата пътна такса в чл.10, ал.1, т.2 ЗП, както и всички други смекчаващи и отегчаващи отегчаващи отговорността обстоятелства. В случая тези обстоятелства липсват в ЕФ и приобщените от СРС на основание чл. 283 НПК писмени доказателства: снимков материал към електронен фиш № [ЕГН], доклад от електронна система за събиране на пътни такси по чл. 167а ал. 3 ЗДвП, история на обработка за генериране на електронен фиш № [ЕГН], протокол за установяване годността за приемане за изграждането, доставката и монтажа на стационарна контролна точка (СКТ) 1018, ведно с приложения; известие за доставяне, становище от отдел „Управление на информационна система и инфраструктура“, НТУ, маршрутна карта № 21072590063123, ведно е географска карта с очертан маршрут и таблица с описанието й, справка изх. № 2385/25.04.2024 г. от изпълнителния директор на „Интелигентни трафик системи“ АД, както е посочила и въззивната инстанция в мотивите към оспореното решение. При липса на обстоятелства, които позволяват да се направи извод, че санкцията в размер на 2500 лева е пропорционална на характера и тежестта на нарушението, ЕФ подлежи на отмяна и на това основание.

С оглед на изложеното, оспореното решение се оставя в сила.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.3, вр.чл.63д, ал.1, предл.2-ро ЗАНН, ответникът има право на разноски. Правото е своевременно упражнено, като преди приключване на устните състезания по делото е поискано присъждането им (чл.81 ГПК, вр.чл.144 АПК). Доказаните разноски са в размер на 420 лева-заплатено адвокатско възнаграждение с ДДС и се присъждат изцяло. Съдът не може служебно-

при липса на възражение от другата страна да преценява дали заплатеното адвокатско възнаграждение е прекомерно, вкл. през призмата на решението по дело С-438/22 на СЕС.

Воден от гореизложеното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 1-во от АПК, вр. чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София - град, XII касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение №5417 от 16.12.2024 г., постановено по административнонаказателно дело №20241110207359/ 2024 г. по описа на Софийския районен съд.

ОСЪЖДА Агенция „Пътна инфраструктура“ да заплати на „ПИМК“ ООД, с ЕИК[ЕИК] сумата от 420 (четиристотин и двадесет) лева, разноси по делото.

Решението е окончателно и не може да бъде обжалвано и/или протестирано.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: